

טיב הקהילה

ב"ד

אמוד
י' אייר תשפ"ד
 זמני הדלקת הנרות ומצ"ש
הרה"ג 6:55
מוצ"ש"ק 8:12
ר"ת 8:49
 סוף זמן קריאת שמע ותפילה
סוק"ש א' 8:15 | **סו"ת א' 9:42**
סוק"ש ב' 9:05 | **סו"ת ב' 10:15**
ליון מס': 728

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

צריכים לכיין בכל ברכה כשאומרים 'מלך העולם, שמוכנים אנו למסור את נפשנו ממש למען הבורא. וכן מובא דבר זה בספר 'יסוד ושורש העבודה' (בתחילת הספר) שם מאריך בחשיבות העבודה של מסירות נפש, ושהיא עיקר העבודה לקבל האדם על עצמו תמיד מסירות נפש, זו היתה עבודת כל הצדיקים בעולם.

גם הרה"ק רבי ר' אלימלך ז"ע האריך בזה וקבע בזה מסמרות איך יכול האדם לקיים מצות 'ונקדשתו' ודבריו מחולקים בשלושה סעיפים: א. בכל עת ורגע שהוא פנוי מן התורה ובפרט שהוא יושב בטל לבדו בחדר, או שוכב על מיטתו ואינו יכול לישן, יהיה מהרהר במצוות עשה זו של 'ונקדשתו בתוך בני ישראל'. ודמה בנפשו ויציר במחשבתו, כאילו איש גדול נורא בוער לפניו עד לב השמים והוא בשביל קדושת

ונקדשתו בתוך בני ישראל

ה' יתברך - שובר את טבעו ומפיל את עצמו להאש על קידוש ה' יתברך. ומחשבת טובה הקב"ה מצרפה למעשה, ונמצא שאינו שוכב ויושב בטל, רק מקיים מצות עשה דאורייתא. ב. בפסוק ראשון של 'קריאת שמע', וברכה ראשונה של 'שמונה עשרה', יהרהר כ"ל. ועוד יכוין, אם יענו אותו כל אומות העולם בכל עיניים קשים ויפשטו עורו מבשרו להכחיש ח"ו ביחודו, יסבול כל הייסורים ולא יודה להם ח"ו. ויציר בדעתו ומחשבתו, כאילו עושים לו כ"ל, וזוה יצא ידי חיוב קריאת שמע ותפלה כד"ן. ג. גם בשעת אכילה חיווג יכוין כ"ל. וכשתחיל להרגיש תענוג גשמי - יציר במחשבתו כ"ל, ותיכף ומיד יאמר בפיו ובלבבו, שיותר היה לו תענוג ושמחה בעשיית מצות עשה של 'ונקדשתו' באופן ה"ל, מהרגשת תענוג גשמי הזה, שהוא מהצרעת 'משכא דחוייא'. וכך יאמר, ודאיה לדב, שיותר היה לו תענוג ושמחה בעשיית מצות עשה של 'ונקדשתו' באופן ה"ל, שאפילו היו חוטפים אותו ורצחים באמצע אכילה חיווג, לעשות לו העיניים קשים הייתי משמח את עצמי על קידוש ה' יתברך יותר מתענוג גשמי הזה. אך יזהר שיהיה דובר אמת בלבבו, ושיהיה אז בשעת מעשה תקוע על לוח לבו, בתוכיות ובפנימיות הלב באמת גמור, ולא ישטה את עצמו להיות כנוגב דעת עליונה ח"ו. עד כאן דבריו הק'.

וראה את לשונו של רש"י, על מאמר הכתוב (ויקרא כו, מב) 'זכרתי את בריתי יעקב ואף את בריתי יצחק ואף את בריתי אברהם אזכר והארץ אזכר', ח"ל: 'למה נמנו אבות אחורנית, לומר כדאי הוא יעקב הקטן לכן, ואם אינו כדאי הרי יצחק עמו, ואם אינו כדאי, הרי אברהם עמו, שהוא כדאי. ולמה לא נאמר זכירה ביצחק, אלא אפרו של יצחק נראה לפני צבור ומונה על המזבח, רואים מכאן את רום חשיבות 'מסירות נפש' אפילו במחשבה. כי על אף שיצחק אבינו, היה מוכן למסירות נפש ב'עקידה', מכל מקום בפועל ממש לא נעשה בו מאומה, ואף על פי כן מחשיב הקב"ה מחשבתו כמעשה, ואפרו כאילו צבור ומונה לפני השי"ת לעורר רחמים על זרעו לדורותם.

ולא תחללו את שם קדשי ונקדשתי בתוך בני ישראל אני יהוה מקדשכם: המוציא אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלהים אני יהוה: (כב. לז. ה) ופירש"י: ממשמע שנאמר ולא תחללו, מה תלמוד לומר ונקדשתו, מסור עצמך וקדש שמי: ...

הנה חובת מצוה זו מוטל על כל בר ישראל, ועל אף שקיומה בפועל אינה נוהגת כי אם במצבים שונים, עם כל זאת מוטל על כל אדם להשריש חובתה בליבו, ועליו לדעת את האופנים בהם הוא מחוייב לקיימה. וזאת מפני ב' טעמים. א. כדי שאם יזדמן לו לקיימה בפועל יהיה מוכן ומוזמן לכך. ב. כי אף אם לא יקיימה בפועל יקיימה על כל פנים במחשבתו, וזוה הוא בכלל מה שאמרו חז"ל (שבת סג.) הישב לעשות מצוה ולא עשה, מעלה עליו הכתוב כאילו עשה.

אי לכך ראוי ונכון להעתיק לפניך מה שהאריכו בספרים מענין זה. ותחילה נעתיק לפניך את דבריו של הש"ה הקדוש, (שער האותיות אות א אמת ואמונה) המדבר מענין מסירות נפש כשבאים אנו לנסיין בפועל, ח"ל: 'גם שייך לכלל האמונה מצות עשה של קידוש ה', שימסור אדם נפשו וגופו ומאודו בשביל קדושת שמו יתברך, שנאמר: 'ונקדשתו בתוך בני ישראל'. וקידוש ה' הוא כשהגוי מכוין להעביר את היהודי על דת, והדבר הוא בפרהסיא ופרהסיא הוא עשרה מישראל - ייהרג ואל יעבור. זה נוהג בכל עבירה מהעבירות אם הגוי מתכוין להעבירו על דת, ואפילו אדבר שהוא מנהג בעלמא בישראל, והגוי בא להעבירו - ייהרג ואל יעבור. ואם הוא בשעת השמד אזי ייהרג ואל יעבור אפילו בצנעא. ומבוארים אלו הדינים היטב בתלמוד ופוסקים, עכ"ל.

אמנם רואים אנו בספרים הקדושים שמצוה זו שייכת גם בעודנו בחיים, וזאת על ידי ההשתוקקות לכך, וכמו שכתב האר"י ב'שער הכוונות' (חזרת העמידה, דרוש ג) ח"ל: 'נבאר קצת דברים הצריכים והוא כי תחלה תכווין לקיים מצוות עשה א', שנצטוונו בפסוק 'ונקדשתו בתוך בני ישראל, ופרשוהו בוזהר פרשת אמור ברעיא מהימנא שנתחייבנו לקדש שמו יתברך בסוד קדושת 'נקדישך ונעריצך, עכ"ל. וכן מביא זאת בסידור הרש"י בכוננת 'נקדישך, שהוא ענין לקדש את הבורא ברבים, וזו מצוה בכל דבר הנאמר ברבים כגון 'קדושה' עכ"ל.

ובמקום אחר ב'שער הכוונות' (ק"ש דרוש ו) מביא שיש תועלת מרובה בזכות מחשבות של מסירות נפש וח"ל: 'שעל ידי כך, אפילו אין בנו שום מעשים טובים, והרשענו עד להפליא, הנה על ידי מסירת נפשנו להריגה, מתכפרים עוונותינו כולם, ויש בנו יכולת לעלות עד אימא עילאה, כמו שאמרו חז"ל (יומא פו.): 'גדולה תשובה שמגעת עד כסא הכבוד, שנאמר (הושע יד, ב): 'שובה ישראל עד ה' אלקיך, עכ"ל. ודברים מעין אלו נמצאים בכתביו כמה וכמה פעמים, שייכוין למסור את הנפש, ועל ידי זה נמחל לאדם כל עוונותיו, וזוה נעשה תשובה עילאה, והיא הכוונה שאנו

טיב המערכת

• להקדיב לחם אלוקיו •

מסופר על יהודי אחד בעל משפחה שבים מן הימים החל להרגיש רע עד שנחלה הוא הלך לדרוש ברופאים וגילו אצלו מחלה קשה וכדי להצילו מן המחלה עליו לעבוד ניתוח קשה ומסובך, וכמובן יקר מאוד, בצד לו פנה אל אחד הצדיקים וביקש ברכה, שאלו הצדיק האם אצלך בבית בשולחן השבת 'מתנחם' אנשים? (כלומר דנים ומדברים עליהם) הודה האיש כי אכן כך מנהגם כשהם יושבים סביב שולחן השבת הם מעלים אנשים לשולחן הניתוחים ומסמס מתנחים אותם לאורכם ולרוחבם. אמר לו הצדיק: תפסיקו לנתח אנשים בשולחן השבת ולא תצטרך ניתוח. האיש חזר לביתו, אסף את כל ילדיו וסיפר להם על הוראת הצדיק, כמובן כולם קיבלו על עצמם על אחד להפסיק במנהג הרע הזה, והעיקר שיהיה לאביהם רפואה, ואכן עברה תקופה קצרה והאיש נרפא לגמרי ללא שום טיפול או ניתוח.

פרשתנו אומרת 'איש אשר יהיה בו מום לא יקרב להקריב לחם אלוקיו, ורש"י מבאר 'כל סעודה קרויה לחם, ועליו להבין מה זה לחם אלוקיו? וכי הקב"ה צריך לאכול? לחם הוא צריך? והרי כבר אמר דוד המלך ע"ה לא אקח מביתך פר מסכלאותיך עתידים, הרי שהקרבת שמקריבים לפניו הם טובה רק עבורנו, אבל הוא עצמו אינו צריך לזה אז מהו לחם אלוקיו?

האמת היא שאין הקב"ה זקוק לחם ולא לקרבנותינו, אבל הוא כן רוצה את הקרבנות כדי שבזכותם הוא ייטיב עמנו ויכפר לנו על כל עוונותינו, ובימינו שאין לנו קרבנות הרי 'שולחנו של אדם מכפר עליו, ולכן ראוי מאוד ששולחן האכילה שלנו יהיה מסמס כמו מזבח וצריך לשום לב כיצד מתנהגים בעת האכילה, וכמובן לא לשכוח לדבר דברי תורה ואז יעלו לפני השם כמו הקרבנות ממש, וימציא לנו כפרה והשפעות טובות עד בלי די.

(לפי טיב התורה-אמור)

ניתן לשמוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיב
 באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

עדכוני שיחות: 0534-100024

י"ד תמוז ה'תשפ"ד | יעקב רבינוביץ | ערך: ש. גולדשטיין

הלכות ספירת העומר ג'

א. אם בייך בלב לא יצא דהרהור לאו כדבור דמי (ביה"ל שם).
 ב. אם כתב לחבירו איגרת וכתב שם יום הספירה בשלימות כגון היום שבעה עשר יום שהם וכו' לא יצא (שע"ת סק"ו).
 ג. היה לומד הלכות ספירת העומר והזכיר יום הספירה בתוך הלימוד ולא כיון כלל לספור, יכול לספור אח"כ בברכה (הליכות אבן ישראל). ו"א דיספור בלי ברכה, וראיה מק"ש פרק היה קורא וכו' (כה"ח סק"ט).
 ד. אם אמר בלשון אחר כגון שאמר ביום ל"ט היום ארבעים חסר אחת יצא (מ"ב סק"א). וה"ה אם אמר ביום ל"ט עשרים חסר אחת נמי יצא (הגהות רעק"א בשם שו"ת פרי הארץ ועיי"ש בעו"ת פרי הארץ שצ"ח לדברי הרא"ש של שכן דרך המקרא כשמגיע המניין לסכום עשירית פחות אחת מונה אותו בחשבון עשירית ואינו משגיח על חסרון האחד, ולפ"ז אם אמר ארבעים חסר שנים או ל"ט חסר אחד לא יצא).
 ה. מנהג לומר אחר הספירה יהי רצון וכו' שייבנה בית המקדש וכו', כלומר ואז נקיים מצות הבאת העומר וספירת העומר מדאורייתא, ויש נוהגים לומר גם מזמור אל-הים יחננו וגו' (מ"ב סק"י). ויש נוהגים לומר גם תפילת אנא בכה ורבונו של עולם (ש"ע הרב ס"א).
 ו. אם שכח ולא ספר כל הלילה יספור ביום בלי ברכה, ויכול לספור שאר הלילות בברכה, וכן הוא מסופק אם ספר בלילה או לא, יספור ביום בלי ברכה (ש"ע ס"ז ומ"ב וביה"ל שם).
 ז. ואם שכח ולא ספר גם ביום ולא נזכר עד ספירה שלאחרת, או שנודע לו שאתמול טעה בספירה וספר ספירה אחרת דיינו כמי שלא ספר כלל, סופר מכאן ולהבא בלא ברכה, ובכ"ז שישמע מחזקו או מאחד המברכים שיוציאו בברכתם ויכוין לצאת ואח"כ יספור (ש"ע ס"ח ומ"ב שם).
 ח. אם נזכר בסוף היום בשעת בין השמשות ומנה או בלא ברכה, יכול לספור שאר הימים בברכה (הל"ש פ"א ס"ג, מבית לוי) אך כל זה דוקא באופן שהוא ודאי בין השמשות לכל הדיעות אף לשליטת הגאונים [ו"א שהוא כשיעור 13.5 דקות ו"א שהוא כשיעור 18 דקות] אבל אם נזכר בבין השמשות לשליטת רבינו תם כיון דלהגאונים הוא בודאי לילה, הרי דינו כשכח ושוב אין יכול לספור שאר הימים בברכה (מנה"י ח"ט סי' ז').
 ט. אם הוא מסופק אם ספר יום אחד, יכול למנות שאר הימים בברכה וה"ה במקום שהדין דלכתחילה צריך לספור שוב בלא ברכה, כגון שטעה בימים ולא בשבועות או שטעה בשבועות ולא בימים, והוא לא חזר וספר, יכול למנות שאר הימים בברכה (ש"ע ומ"ב שם).
 י. אם שכח לספור יום אחד, טוב שיאמר בספירה של יום המחרת אתמול היה כך והיום כך (ע"י ביה"ל ד"ה סופר).
 יא. יש נוהגים שבכל יום אחר תפילת שחרית מגביה החזן קולו לספור מה שספרו בלילה, וחוזרים לספור עמו גם הציבור, כדי שאם שכח אחד לספור בלילה תעלה לו זו הספירה ויכול לספור שאר הימים בברכה (כה"ח סק"פ).
 יב. אם מתחילה ספר בכונה שלא לצאת שהיה בדעתו לספור אח"כ ואידע ששכח ולא ספר שוב, אעפ"כ יכול למנות בשאר הימים בברכה (אבן ישראל ח"ט סי' ט"ג).
 יג. אם כשבייך היה בדעתו על יום אחר ונזכר שטעה וספר את היום הנכון אינו חוזר ומברך (ש"ע ס"ו).
 יד. טעה ואמר יום אחר ונזכר לאחר כדי דיבור חוזר ומברך, אבל אם נזכר תוך כדי דיבור ויתקן מיד יצא ואין צריך לומר עוד הפעם היום יום אלא די במה שסיים את היום הנכון, ואפילו אם גם בעת ברכתו חשב לספור יום אחר (מ"ב שם סק"ב).
 טו. ספר ספירת העומר כהונק, וסבר שטעה וחזר בו תוך כדי דיבור וספר שלא כהונק, מסתבר שיצא בספירתו הראשונה (הל"ש פ"א ס"ה, תשובת ח"ד סי' ק"ז).
 טז. קטן שהגיע לחינוך יש לו לספור בברכה (שע"ת סק"ב), ואם לא ספר כמה ימים ספירת העומר יחנכו לספור שאר הימים בלא ברכה (גם אני אודך בשם הגר"ח, מבית לוי).
 זז. אב הסופר עם בנו הקטן, יכוין שלא לצאת ידי חובת ספירה, ואם לא כיון אלא ספר עמו סתם יספור אח"כ בלא ברכה (שבח"ל סי' ע"ו).
 יח. הסכמת הפוסקים דקטן שהגדיל בימי הספירה יכול להמשיך לספור שאר הימים בברכה [אם לא חיסר יום אחד אפילו בקטנותו] ויכול גם להוציא ידי חובת הגדול במצוה זו (הנחן לנער פ"כ ס"ח, מבית לוי, אבן ישראל ח"ט סי' ט"ג).
 יט. מותר לחפש בשבת בכרטסת של ספירת העומר כדי להוציא ממנה הכרטיס הנחוץ לו עתה, ואין בכך משום איסור בריחה (הל"ש פ"א ס"ב).
 כ. טוב לאדם לכיון במ"ט ימים אלו לתקן כל אשר חטא בכל ה' ספירות, בשבוע א' יכוין לתקן אשר חטא ופגם בספירת החסד, ובשבוע ב' יכוין לתקן אשר חטא ופגם בספירת הגבורה, וכע"ז ב' שבועות (שעה"כ דף פ"ו ע"ב), ויתפלל בליל ז' של כל שבוע אחר ספירת העומר להשי"ת ע"ז שימחלו לו מה שחטא עליהם ויתקן את אשר פגם בהם (כה"ח ס"ק ק"ו).
 כא. מנהג ישראל תורה היא שכותבין באגרותיהן למספר בני ישראל, לפי שאסור להסיח דעתו מהספירה שצריכין להיות 'שבע שבתות תמימות', וכמו שכתוב בזה"ק דצריך דלא יתאבד מינה חושבנא דא (מנחת ציון להר"ק רמ"מ מרומימו זיע"א ומסיים שם בזה"ל: וכן נהגתי בעצמי לומר כמה פעמים ביום בלי ברכה היום כך וכך לעומר).

בכל יום ויום יהיו בעיניך כחדשים כאילו היום ניתנה

גם ההכנה לקבלת התורה צריך להיות בכל שנה מחדש

ואפשר לבאר על פי מה שמבאר האור החיים הק' (ויקרא כג טו) בשם הוזה"ק (ח"ג צד.) הטעם שציויה ה' ליוצאי מצרים לספור שבע שבתות מפני שהיו מקודם בטומאת מצרים במ"ט שערי טומאה ולכן לא היו ראויים לגשת אל קבלת התורה עד שיטהרו מקודם, כאשר המתוהרת לבעלה שדינה שהיא צריכה לספור שבעה נקיים. וכאן שהיו כל ישראל טמאים בהפלגת טומאה כזאת, לא היה מספיק שיספור שבעה ימים בלבד, רק שבעה שבועות, ואז נעשו מוכשרים לקבלת התורה שהיא בחינת חופה ונישואין. והשתא מובן שפיר, הגם שמצד השי"ת יש בכל יום בחינת מתן תורה חדשה, דבכל יום השי"ת 'נתן' התורה ולמלמד' את התורה לעמו ישראל, מכל מקום כל זמן שבני ישראל אינם טהורים אינם ראויים לקבל את התורה הניתנה מחדש בכל יום. ולכן גם זה צריך להיות מחדש בכל שנה ושנה, שכלל ישראל יטהרו את עצמם במשך מ"ט יום כהכנה לקבלת התורה. ולכן דייקא על היום של ראש חודש סיון, שאז מתחיל עיקר ההכנה בפועל על קבלת התורה, כבר מרמז רש"י על יום זה, את הענין של בכל יום יהיו דברי תורה חדשים כאילו היום ניתנה, לרמז שלא רק עצם דברי התורה צריכים להיות חדשים כאילו היום ניתנה, רק גם ההכנה והטהרה צריכים לעשות בכל שנה מחדש, כדי שיהיה לנו כלים טהורים לקבל את התורה החדשה שניתנה לנו בכל יום ובפרט ביום קבלת התורה.

היכן ציוונו ה' לטהר עצמינו מטומאתינו

ועל פי זה מובן נוסח התפילה שאומרים לאחר ספירת העומר, 'רבונו של עולם, אתה צויתנו על ידי משה עבדך לספור ספירת העומר, כדי לטהרנו מקליפותינו ומטומאתינו, כמו שכתבת בתורתך, וספרתם לכם ממחרת השבת. והדברים קשים להולמם, איך אפשר לומר 'אתה צויתנו', וכי היכן ציוונו הקב"ה לספור ספירת העומר - כדי לטהרנו מקליפותינו ומטומאתינו, הרי המצוה הוא רק לספור מ"ט ימים ומנלן שטעם הספירה הוא כדי לטהרנו מקליפותינו ומטומאתינו, איך נרמז דבר זה בפסוק 'וספרתם לכם ממחרת השבת'.

ומבארים הספה"ק, שזה מרומז במה שנאמר 'וספרתם' שהוא מלשון ספור ויהלום, והיינו שכלל ישראל יצטוו בזה לטהר ולקדש את עצמם עד שיהיו טהורים ונקיים כמו יהלומים טהורים. ויש שכתבו שזה מרומז בחינת וספרתם לכם' שהוא ר"ת כדי לטהרנו מקליפותנו. אך על פי מה שנתבאר מהוזה"ק המובא באור החיים הק', לא קשה כלל, כי אכן זה נופא היה המצוה ליוצאי מצרים שיספורו שבעה שבועות כדי לטהר עצמם מטומאת מצרים דוגמת 'ספירת' שבעה נקיים כדי שיהיו ראויים ומוכנים לקבל את התורה. והוזה"ק של וספרתם לכם ממחרת השבת, שבכל זור דודו יש לכלל ישראל לספור שבעה שבועות ולטהר עצמם מטומאתם כדי שיהיו ראויים ומוכנים לקבל את התורה בהג השבועות.

וממילא אתי שפיר הנוסח, 'אתה צויתנו על ידי משה עבדך לספור ספירת העומר, כדי לטהרנו מקליפותינו ומטומאתינו כמו שכתבת בתורתך, וספרתם לכם ממחרת השבת, כי אכן זה נופא היה המצוה לספור שבעה שבועות נקיים כדי לטהר עצמינו מטומאתינו. יעזור השי"ת שנוכח להכין את עצמינו כראוי לקבלת התורה ולטהר עצמינו מטומאתינו, ולהטהר ולהתקדש בקדושה של מעלה, ועל ידי זה נוכל לשפיע רב ברוחניות ובגשמיות ויהי רצון שנוכח בקרוב להגאולה השלימה במחרת בימינו, אמן.

בפרשתנו (כג טו-טז) וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאתם את עומר התנופה שבע שבתות תמימות תהיינה. עד ממחרת השבת השביעית הספור חמשים יום והקרבתם מנחה חדשה לה'. ופירש"י, מנחה חדשה - היא המנחה הראשונה שהובאה מן החדש. ויש להבין למה לא מבואר בתורה הטעם לספירה זו, שהוא כדי להכין את נפשינו לקבלת התורה שהיה ביום החמישים. ובכלל יש להבין, למה לא מוזכר בתורה בשום מקום שחג השבועות הוא 'זמן מתן תורתנו'.

עוד יש להבין מה שנאמר מיד בפסוק זה, **הספור חמשים יום - והקרבתם מנחה חדשה לה'**, דמשמע שזוהו הטעם שיש לנו לספור מ"ט ימים כדי להקריב ביום החמישים מנחה חדשה לה', והוא פליאה עצומה, מהו הענין לספור מ"ט ימים לפני הקרבת המנחה הראשונה מן החדש.

התורה הוא בחינת 'מנחה חדשה' בכל יום ויום

ומבאר הכלי יקר דבר נפלא ביותר, דלכן לא נזכר בתורה בפירוש כי יום החמישים הוא יום מתן תורה, כי השי"ת לא רצה להגביל יום ידוע ומסויים בשנה שבו היה מתן תורה, לפי שצריך האדם שיהיה דומה לו בכל יום ויום מכל ימות השנה, כאילו באותו יום קיבלה מור סיני.

וכמו שאמר חז"ל (עירובין נד:) שהתורה נמשלה לדד זה, שכל זמן שהתינוק ממשמש בה הוא מוציא בה טעם חדש, כך התורה כל ההוגה בה מוציא בכל יום טעם חדש, ולכן צריך האדם להרגיש בכל יום כאילו היום קיבלה מור סיני, נמצא שכל יום ויום הוא בחינת מתן תורה ממש להווגים בה, כי הם טועמים ביום זה טעם חדש בתורה, שהלוא היה עדיין בעולם ממעמד הר סיני ועד היום, ועל כן אין ראוי להגביל יום ידוע לנתינתה.

ולכן לא מבואר בתורה בפירוש שביום החמישים היה מעמד קבלת התורה, רק שביום החמישים מקריבים 'מנחה חדשה', כדי לרמז שהתורה היא בחינת מנחה חדשה בכל יום ויום, שהרי מוצאים בה דבר הידוש בכל יום ויום, ולכן צריך שיהיו דברי תורה חדשים אצל האדם, כאילו קיבלה היום מור סיני.

ולכן הנוסח של ברכות התורה הוא בלשון הוה, ברוך אתה ה' 'נותן התורה, ברוך אתה ה' 'המלמד' תורה לעמו ישראל, ולא בלשון עבר, 'נתן' התורה, 'לימד' תורה לעמו ישראל, כי ענין מתן תורה הוא דבר תמידי בכל הדורות, מדי יום ביומו 'נותן' השי"ת את התורה, ולמלמד' את התורה לישראל.

טעם מצות ספירת העומר

אמנם עדיין צריכים להבין אם בכל יום הוא בחינת קבלת התורה מחדש, אם כן מהו טעם מצות ספירת העומר, ומהו הענין להכין את נפשינו מ"ט יום ליום החמישים שבו היה קבלת התורה בפועל. וביחוד יש להבין מה שפירש"י על הפסוק בפרשת יתרו (שמות יג, א) בחודש השלישי לצאת בני ישראל מארץ מצרים ביום הזה בא מדבר סיני. ופירש"י, ביום הזה - בראש חודש סיון. לא היה צריך לכתוב אלא ביום 'ההוא', מהו ביום 'הזה', שיהיו דברי תורה חדשים עליך כאילו היום ניתנה. וקשה, למה נכתב רמז זה על ראש חודש סיון - שיהיו דברי תורה חדשים עליך כאילו היום ניתנה. הרי ביום זה עוד לא ניתנה התורה, ורק בששה בסיון ניתנה התורה, ואם כן מה שייך לומר על ראש חודש סיון 'ביום הזה, להורות שיהיו דברי תורה חדשים עליך כאילו היום ניתנה, הרי 'ביום הזה' של ראש חודש סיון, עוד לא ניתנה התורה.

בדרך רמו ירמוו הכתוב כאן, כוח השבת קודש להשפיע קדושה בכל העולם. והו' 'מקרא - קדש' - השבת קוראת ומכרזת בראש כל חוצות:

קודש! ומשפיעה מקדושתה בכל בעולם כמ"ש במדרש תהלים (מזמור עג): "בעולם הזה אדם הולך ללקוט תאנים בשבת אין התאנה אומרת כלום אבל לעתיד לבוא אם אדם הולך ללקוט תאנה בשבת היא צווחת ואומרת שבת היום".

וכל איש מישראל השומר שבת ומקדשה, הרי אף הוא מכריז וקורא קבל עם ומלוואו "מקרא - קדש" ובכך מכריז את שם השבת בעולם, לידע ולהודיע כי 'שבת הוא לה' בכל מושבתים'; ומקדש שמו הגדול ברבים.

עוד ירמוו כאן הכתוב "שבת היא לה' בכל מושבתים", על פי מה שייסודו הראשונים ששמירת השבת היא יסוד האמונה שמפרסמים ישראל בכל העולם כי עדות היא בכל העולמות כולם על אמונת הבורא ברוך הוא שברא עולמו בששת ימים וביום השביעי שבת וינפש.

הוינו הרמו: 'שבת היא' - תכלית ומטרת שמירת השבת היא - 'לה' בכל מושבותיכם, להודיע ולפרסם את שם ה' בכל מקומות מושבותיכם.

שמירת השבת עדות היא שהבורא יתברך מנהיג את כל העולם כולו, והוא שורש הכל בעולם וממנו נעשה הכל. - ולפיכך היא מקור הברכה לכל דבר בגוף ובנפש.

כמ"ש בזמירות של שבת (ברוך קל עליון): "קדש היא לכם שבת המלכה. אל תוף בתיכם להניח ברכה. בכל מושבותיכם לא תעשו מלאכה. בניכם ובנותיכם עבד וגם שפחה. - השומר שבת הבן עם הבת לאל ירצו כמנחה על מחבת".

על פי 'טיב התורה פרשא ידיון

* * *

בעת השמחה הגדולה שהתקיימה בעיר בעלז הגדולה לאלקים כאשר השתדכו ביניהם שני הצדיקים מגדולי ומאורי הדור, ה"ה הרה"ק רבי יהושע מבעלזא זצוק"ל עם מחותנו הרה"ק רבי יחזקאל משינאווא זצוק"ל כיבד הרבי מבעלזא את מחותנו הרה"ק משינאווא לומר 'תורה על השולחן, אך הצדיק משינאווא סירב להתכבד בפני מחותנו ולא רצה לשאת מדברות קדשו.

אמר לו הרבי מבעלזא, הרי בזמירות שבת קודש שחיבר מרן האר"י ז"ל נאמר (זמר אסדר לסעודתא): "לעטר פתורא ברזא יקרא", ומובג, שיש לעטר את השולחן באמירת דברי תורה ורזין דאורייתא יקרים.

ענה לו הרה"ק משינאווא הרי מפורש שם מיד איכות אותו רזא יקרא: "עמיקא וטמייא" - כלומר, שצריך לדבר כאלו רזין יקרים אשר עמוקים ונסתרים טובא. ואיך אוכל אם כן לפתוח בדברי תורה כאשר צריך לדלות ולגלות דזא יקרא עמיקא וטמייא?

חיך הרבי מבעלזא לעומתו ואמר, הלא על כך נרמו מיד בהמשך הזמר: "ולאו מלתא אושא" - מפרש לנו בזה מי יאמר אותו רזא יקרא - 'ולאו', זה שמחזיק את עצמו 'ולאו' שהוא אינו ראוי לומר אותה תורה, שיש בו ענוה ומידת אין, הרי דוקא הוא ראוי שיאמר "מלתא אושא" - בקול גדול, דאושא מילתא לדרוש לפני עם בני ישראל בדברי תורה, אשר מפו ומפנינים יקרה, ושפתי פי חכם חן.

[על פי 'טיב זמירות שבת, בעריכה]

* * *

באחת השבתות בחצר קדשו של הרה"ק המפורסם רבי חנא מקאלשיץ זצוק"ל ה"ד בעל 'דברי חנה', הסתיימה תפילת מוסף של שבת בשעה מאוחרת מאוד, כדרכם של צדיקים וחסידים להתפלל בלבהש קודש. ובכך נמצא שכחתיישוב הקהל לעריכת שולחן סעודתא דעתיקא קדישא ברוב עם כבר עמדה חמה בשיפולי הרקיע, והתקרבה שעת מנחה של שבת.

פתח הרבי הקדוש וסיפר טיב מעשה נאה, מזקנו מרן בעל 'דברי חיים זצוק"ל מצאנו ז"ע:

מנהגו של הרה"ק מצאנו בסעודת היום של שבת קודש, שלא לומר את הזמר 'אסדר לסעודתא'. החסידים והתלמידים לא ידעו ולא הבינו טעמו של דבר, ושאלו על כך כמה וכמה מן הצדיקים והרבנים הגדולים שכידוע היו מגיעים לצאנו צדיקים ורבנים מפורסמים ותלמידי חכמים מופלגים והם היו 'מוחדשים' מעצמם טעמים ונימוקים שונים מדוע אין הרבי נוהג לומר שיר זה של 'אסדר לסעודתא', זה אומר בכה וזה אומר בכה. הרבנים אמרו על פי דרכי ההלכה התלמידי חכמים על דרך הפלפול, והצדיקים על פי תורת הח"ן... - אבל כולם הדגישו שאין דבריהם כי אם בגדד 'השערה' בעלמא ומי יעמוד בסוד קדושים.

והנה שנה אחת כשהל ערב פסח להיות בשבת, בסעודתא דעתיקא קדישא

של אותה שבת, פתח הדברי חיים ושורר בהתלהבות עצומה זמר זה של 'אסדר לסעודתא' עד כי יגעו אמות הסיפין בקולות אלקים ואש מתלקחת שהיה הצדיק בוטר כדרכו בלבהש קודש, ובפרט היה מדגיש וזועק בקול רם את התיבות: "בצפרא דשבתא"!

ואז הבינו הכל ונדדע ונתגלה טעמו ונימוקו של הצדיק, שבכל שבתות

השנה שהיו מסיימים את התפילה בשעה מאוחרת, וכשהתקין הצדיק את שולחנו הטהור לסדר סעודתא דעתיקא קדישא כבר היתה שעה מאוחרת אחר הצהריים ולא התאים בהאי שעתא לומר תיבות 'בצפרא דשבתא', לכן נמנע מלומר אותו זמר. - לא כן באותה

שבת היא לה'!

ששת ימים תעשה מלאכה, וביום השביעי שבת שבתון מקרא קדש וגו', שבת הוא לה' בכל מושבותיכם (בג, ג)

שבת של ערב פסח, שמשכימים להתפלל עם הנץ החמה כדי להספיק סעודת שבת הנאכלת בפת של חמץ לפני סוף זמן אכילת חמץ, אז היה יכול הצדיק לומר בשופי אותו הזמר, ושפיר התאימו תיבות 'בצפרא דשבתא אליבא דאמתו:

[א.ה. כבר נדברו האחרונים בזה ופירשו שהיא סעודתא השייכת לצפרא דשבתא ולאפקוי מסעודה שלישית הנערכת עם דמדומי חמה. וראה ב'סידור ר' קאפיל שגירסתו היא 'לצפרא דשבתא', ולא 'בצפרא', וטעמו ונימוקו עימו על פי תורת הסוד, עיין שם].

כל כך היה אותו צדיק נזהר ומתרחק מלהוציא מפיו לשונות שאינם תואמים בשלמות הגם שאינו אלא כקורא מן הספר ומזמר המזירות עם כל זאת נהג לסלוסל בעצמו שלא לומר אותו הזמר בשבת אחר הצהריים שגורא כאומר שעתה הוא עת 'צפרא דשבתא'.

[על פי 'טיב זמירות שבת, בעריכה]

* * *

לפני שנים מספר נערכה במשפחתנו 'שבת התאחדות בעיר רחוקה, כאשר עלו והתקבצו כל בני המשפחה יחדיו כאיש אחד בלב אחד לקראת שבת קודש.

לאחר תפילה קבלת שבת ועריבת בהתרוממות הנפש, כשנינושנו אל סעודת השבת נחתו אל ליבי לבדוק אם יש את כל הנצרך לסעודה כדת של תורה. ואכן ראיתי שבעל האולם הכין כל דבר על מכונו כראוי, הגביע עמד במקומו עם צלוחית היין לקידוש, הלחם משנה עמדו שלמים ומתודדים תחת כיסוי החלות כשהסכין סמוך ונראה אצלם לשרתם. - אך כשהיפשתי אחר ה'מלח' שנצרך להטיל בו את הפת כדת וכדין, לא מצאתי מלח על השולחן.

את המלח שכח כנראה בעל האולם להסדיר על השולחן, כאשר דבר קטן הוא שאין בו שום הכנה לעומת שאר המנות הגדולות והמפוארות... תיכף החלו החיפושים אחר ה'מלח' הנכסף, בעל הבית כבר לא היה במקום באותה שעה, והכל החלו להתרוצץ אנה ואנה, אך לא היה שם בנמצא אף לא 'קמצוץ של מלח'...

מטבע הדברים החלו הפלפלים השונים האם 'מלח' מעכב בסעודה, ושמה ניתן להטיל את החלה באחד הסלטים שמעורב בו גם מן המלח... אחרים הטעונו סברתם יותר שרק בימי ח"ל שהיתה הפת מקמה ומים בלבד ותו לא נצרך המלח אבל בזמנינו אולי יש מקום להלך...

אבל טענתי בפניהם שעלנו להדד ולקיים את דברי השולחן ערוך כפשוטם ללא 'פשעטליך' וקולות שונות. והרי מרן המחבר בהלכות בציעות הפת (סי' קסז ס"ה) פוסק להדיא: "לא יבצע עד שיביאו לפניו מלח וכ". ומוסף שם הרמ"א בהגהתו: "ומצוה להניח על כל שולחן מלח קודם שיבצע, כי השולחן דומה למזבח והאכילה כקרבן, ונאמר (ויקרא ב' יג) 'על כל קרבן תקריב מלח', והוא מגין מן הפורעניות' ע"כ, יעויין שם היטב בנושאי כלים שהארכו.

לפיכך אמרתי שאי אפשר לנו בשום אופן לגשת לסעודת השבת בלא מלח...

סופו של דבר, לאחר שעה ארוכה של חיפושים ושיטוטים שונים מכאן ומשם הצליחו להשיג מעט מלח וכך לאחר המתנה אריכתא טובא נינושנו לסעודת השבת.

במהלך אותה סעודה של שבת קודש סיפר אחד הדרשנים לאור מקרה זה, על הרה"ק הרבי ר' יוחנן מקארלין זצוק"ל ז"ע, שבזמן השואה בעת בריחתו הנודעת מן העיר לוצק לכיוון רוסיה, כדי שלא להיות נתון אף לא ליום אחד תחת ממשלת הזדון של גרמניה הנאצית ימ"ש, היה מיטלטל בדרכים הקשות והמסוכנות כמה ימים ארוכים.

כידוע ומפורסם כל אותו סדר הצלה מופלאה שזכה אותו צדיק קדוש ונשגב להינצל בניסים גלויים והנהיג את כל סדר בריחתו על פי רוח הקודש גלוית, כשמכל מקום שייצא וברח משם התברר שמיד לאחר שנס וברח נכנסו לשם הנאציים.

ותחילת אותו מסע מופלא היה באישון לילה אחד, כשהעיר הצדיק לפנות בוקר את המשמש משנתו וציווה עליו במפגיע לצאת 'עכשיו' מיידית אל כיכר העיר | הפוך בעמוד הבא <

סיפורי השגחה פריטי
שנשלחו לערכת ע"י הקוראים

אישור עסקה

יום לפני פסח הייתי בחוץ עם כל המשפחה לסידורים וקניית אחרונות לקראת החג. אשתי והילדים היו רעבים ובחנות הזולה למכר אוכל היה תור ארוך מאוד שבהערכה היה עלינו להמתין שעתים לפחות עד לרגע ההזמנה. אשתי בקשה שנקנה אוכל במקום אחר מכיוון שלא שייך להמתין כל כך הרבה זמן. עשיתי חשבון מהיר שגם על שלום בית צריך לשלם וזה חלק מהוצאות החג. ראיתי מסעדה עם כשרות מהודרת. נכנסתי פנימה והזמנתי לכולם בצורה מחושבת ארוחה משיביעה שעלותה הסתכמה בשלוש מאות שקלים. כולם יצאו שבעים ושמונים. סיימתי לשלם והרהרתי בליבי אם נהגתי נכון או שמא הפרזתי בהוצאות?! באותו רגע הסלולרי צלצל. ברקע נשמע הודעה אוטומטית מארגון אליו אני מנוי מטעם העבודה ומחזיק בכרטיס הטבות שונות, המודיעה: "כרטיסך הוטען בשלוש מאות שקלים!!!! בעל המעשה:א.מ.

השקנה בטוחה

בחור יתום מתפלל בשטיבלאך ומסתובב תדיר באזור של המטבח של ר' ישעיהו, אבל הוא לא רק מסתובב אלא תמיד תורם מעבר ליכולתו כאשר הוא אומר תמיד ש: "לתת אוכל ליהודים ועוד במטבח של ר' ישעיהו" מקערסטי זו ההשקעה הכי בטוחה שיש!!!! לאחרונה נהיה בחבור חתן בשעה טובה והתעניינתי על הנדוניה שקיבל, והוא אמר שלקח על עצמו סכום גדול. תוך כדי דיבור תרם סכום נאה למטבח. עוד באותו יום קיבלתי טלפון מחבר קרוב שהוא נהג של אחד הצדיקים. הצדיק קיבל טלפון מעשיר גדול שמעוניין לחתן חתן יתום. לא היה להם חתן יתום זמן לתאריך שהגביר רצה. החבר התקשר אלי לשאול אם אני מכיר חתן יתום שצריך עזר נישואין... תיכף תיווכתי ביניהם והחתן קיבל סכום ענק!!!!

החתן הגיע למחרת ואמר: "תמיד אמרתי לך שהמטבח הזה של ר' ישעיהו זה השקעה בטוחה, עכשיו אתה עד לכך ואתה יכול לפרסם את הסיפור שלי!!! בעל המעשה:ה.פ.

הפענוץ לזכות את הרבים בספור של השגחה פריטי
פוזנן לשלוח אל ר' שפחה סטואלס
בבוקר: 0526517922
או ל: o.y.wines@gmail.com

בלוצק ולחפש אחר 'עגלון' שיואיל בטובו להוציא אותם תיכף ומיד לדרך ארוכה, והוסיף לומר שגם אם יבקש אותו עגלון סכום גדול, ונקב בפי קדשו סכום מסוים גם כן אל יסרב... השמש התפלא מאוד היכן ימצא בשעה כזו של לפנות בוקר כשהשוכות הלילה עדיין שוררת בעוז עגלון... אך מה מאוד התפלא שתיכף בהגיעו אל כיכר העיר השוממה והחשוכה מצא שם 'עגלון' אחד עומד וממתין לנוסעים... וכשידבר עימו אודות נסיעת הרבי ומשפחתו נקב העגלון המשונה בדיוק בסכום שאמר הרבי... - ואכן יצאו עם אותו עגלון נסתר לדרום הארובה, כשמיד באותו היום שעות ספורות לאחר בריחתם כבר נכנסו הנאצים וכבשו את לוצק.

וכך ליווה אותו עגלון מסתורי את הרבי עם כל הפמליא ימים ולילות שלמים בדרך מנוסתם כשהם בורחים מעיר לעיר ומכפר לכפר בדיוק על פי הוראותיו השמיים של הרבי הקדוש, שנמצאו תמיד ותואמים להפליא את הבריחה על פי 'זכנית המלחמה המדויקת של הגרמנים... עד שלאחר שהביא אותם הבעל עגלה' הרחק הרחק אל חבל ארץ מבוטח יותר נעלם בפתע פתאום וכבר רמז להם הרבי שאין להם לחפש אחריו כי לא ימצאוהו.

והנה באותה נסיעה - בריחה רבתה, בהגיעם באישון לילה אל אחד הכפרים הקטנים שבמעמקי רוסיה הלכנה, היתה השעה מאוחרת מאוד לאחר חצות לילה, הכל מסביב היה חשוך ושקט כשכולם נמים את שנתם. הנוסעים כולם בני המשפחה והגבאי הנאמן, ואף הרבי עצמו, היו רעבים עד מאוד, כאשר מזה כמה ימים לא יכלו לסעוד את לבבם כראוי. וחשבו שבאותה חנייה שחננו בכפר השקט יכולים הם לעצור ולסעוד את לבבם בפת שוהיה עימם, בטרם ימשיכו בדרך מנוסתם.

אולם כששמע הרבי שאין עמם 'מלח' כדי לפת בו את הפת לא הסכים בשום אופן לטול את ידיו ולאכול מאותה הפת על אף שהיה הרעב מציק להם עד מאוד, ולא היה עמם בנמצא שום מאכל אחר כי אם אותה הפת שנשאו עמם מביית צידה לדרך, והיה מן ההכרח לסעוד את לבבם כדי שיאזרו כוחות להמשך המסע. - עם כל זאת לא שעה הרבי להפצרותיהם של הרבנית הצדקנית ושל בתו שהצטרפה עמם באותה נסיעה, שיואיל בטובו לאכול משהו... הרבי התעקש בעקשנות דקדושה שלא לאכול כלל עד שימצאו 'מלח' כדת וכדין.

ואכן המשיך הרבי להתענות ברעב הקשה ולא אכל שם באותו הכפר כלום ורק לאחר כמה פרסאות בהגיעם בהמשך היום לאחת הערים הגדולות כשהומצא לרבי 'מלח' כדין התיישב לאכול מפיתו. ללמדך עד היכן מגיע דקדוק ההלכה במסירות נפש! שלא לזלזל הלילה בשום דין מנהג של מצוה, ולקיים כל סעיף וכל תג שבשולחן ערוך בשלמות ההידור!

[על פי 'ט"ב זמירות שבת', בעריכת]

דויעים ומפורסמים דברי ה'משנה ברורה' (ס' רנו ס"ב) אודות חובת האזהרה לבעלי החנויות בערב שבת קודש לסגור את הנותם מבעוד היום גדול.

זה לשונו הרה"ק: "וכן מאד שימצאו אנשים המתנדבים בעם לילך ולזרו בכל רחובות קריה על דבר סגירת החנויות והדלקת הנרות. וכעת נמצא כן בכמה עיירות גדולות, חבורות קדושות המיוסדות על השגחת השבת, ואשרי חלקם, כי הם מזכים את ישראל לאביהם שבשמים ויזכו עבור זה המתחזקים תמיד במצוה זו לבנים גדולי ישראל" ע"כ מתק לשון קדשו.

על פי פסק הלכה זה ביקש מרן החפץ חיים וצוק"ל מאת הגאון

תורתנו

מלך

הנ

פסח

ספירת העומר

שבועות

בין המצרים

ראש השנה

יום הכיפורים

עשרת ימי תשובה

סוכות

חנוכה

פורים

שבת ד"כ

להשיג בחנויות הספרים המובחרות

הפצה ראשית מרכז הספרים בתולדות הרב יצחק פרידמן 03-6194114

השעה כבר היתה מאוחרת בלילה, והמשמש חשש שהגאון כבר עלה על יצועו, כי ידע את מנהגו וסדר יומו שהיה הולך לישון בשעה מוקדמת וקם בחצות הלילה לערוך תיקון חצות ולעסוק בתורה עד אור הבוקר, כדרכם של צדיקים וחסידים בימים ההם.

אבל החפץ חיים אמר למשמש שזהו צורך דחוף ביותר, והורה לו לגשת במפניע לביתו ולהעירו משינתו.

המשמש נאלץ לקיים את מצות רבו, ובהגיעו לביתו של ר' אברהם תיכף כששמע שהרבי החפץ חיים קורא לו התעטף במעילו ויצא מיד לביתו נאווה קודש, שם מצא את אותו זקן עדיין יושב עם האברך הצעיר וממתנים עליו.

כשנסכ ר' אברהם אורו עיניו של החפץ חיים הוא התנצל מאוד על שהעירו כך משנתו, והסביר לפניו את המדובר, שהגיע כאן עתה אברך זה שאשתו החולנית עומדת על שערי מוות רחמנא ליצלן, והיא הרה לפני לידתה, ועתה גם היא וגם העובר בסכנה גדולה!

ומה יוכל אני לעשות בנידון? - תמה ר' אברהם.

האם זוכר אתה, שאל החפץ חיים את אותם מכות וביזיונות שספגנו בצעירותנו לפני שנים רבות באותה חנות בערב שבת קודש!

וודאי שאני זוכר! ענה ר' אברהם בחיוך, זה היה מקרה קשה שצבר היטב בזיכרון...

האם תסכים הפתיעו החפץ חיים בשאלתו, להעניק את זכות אותם המכות לרפואתה של הוולדת הצעירה?

באם הרבי מבקש, ענה ר' אברהם, אינני יכול להמרות את פי קדשו, והריני מעניק בזאת את אותה הזכות לאשתו של

אברך זה!

והנה לאחר כמה ימים חזר האברך בשמחה ובהלה ובישר שאשתו ילדה בן חי וקיים ולכולם שלום וגם נתפאה לגמרי ויצאה ממחלתה, והיא כבר נמצאת בבית עם התינוק הרך הנוול בשעה טובה ומצולחת. כשכל העת עולים ובאים רופאים ופרופסורים שונים לביתם ואינם מאמינים למראה עיניהם בהיותם סמוכים ובטוחים שאין שום אפשרות להתרפאות ממחלה משונה זו!

לאחר אותו מעשה ביקש רבי אברהם לשאול את החפץ חיים שתי שאלות שהעיקו עליו: האחת, הרי הרבי החפץ חיים עצמו גם כן קיבל וספג מנה יפה מאותם מכות וביזיונות הגונים ולמה לא העניק לאותה ריבה את זכותו שלו?

על שאלה זו ענה לו החפץ חיים, אני הייתי יותר מבוטח ממך, ובשנות הזקנה כל המחשבות הם בצורה אחרת... והמכות עצמם פחות כואבים... אבל אתה הרי היית אדם צעיר מאוד המכות והביזיונות שלך היו בדאי הרבה יותר כואבות משלי, ולכן זוכתך גדולה יותר!

שאלה שניה שאל רבי אברהם, מדוע היה עלי לתת אותה זכות ושמה אצטרך אני בעצמי במשך החיים לאותה זכות?

על שאלה זו ענה החפץ חיים, שכשמדובר בשאלה של פיקוח נפש, אין לעשות שום חשבונות צריך להיענות מיד ולעשות כל מה שאפשר להצלת נפש מיראל. וגם חשבון זה שאולי תצטרך זאת למשך החיים אינו עומד בפני פיקוח נפש, ובוודאי תוכל להוסיף לך עוד הרבה זכויות כהנה וכהנה, מלבד זו הזכות עצמה של הוויתור על אותם מכות וביזיונות נאמנות...

ולמדנו אנב אורחין כמה גדולה זכותם של מזהירי השבת, וכמה יש לקיים דברי הכמים כלשונם במסירות נפש, וגדולה היא השבת שתביא את הברכה בכפלי כפליים!

קודש היא לכם שבת המלכה - אל תוך בתיכם להניח ברכה!

על הברכה יעמדו

התורמים להפצת העלון

לקבלת העלון במייל (דוא"ל) נא לשלוח למייל המצוי"ב

ניתן להנציח את העלון לשפחות, לברכה והצלחה או ליאריצייט

גליליפו

קשת הרשת
מחנות יי"צ וקידום מכוניות
02-6257948
info@keshet-hareshet.co.il

גרפצ'יק
טל: 02-5002321

לעיני החבור שמואל
מאיר ז"ל בן יבלחטיא
רבי ישראל יצחק
ולביע ייח נסלו תנצבה.

לעיני מרת חיה
סאסא בת לאה
ולביע ייח סיון
תנצבה.

לעיני הרב יחיאל מאיר ז"ל
בן הרב אברהם עקשטיין ז"ל
ולביע ייח סבת תשס"ח תנצבה.

לעיני רבי שבת זצ"ל
בן הרב ה"ק רבי גמליאל
הכהן זצ"ל
ולביע ייח שנת תשל"ח תנצבה.

לעיני הרה"ח ר' בנצאל
ראובן ב"ר יהושע
בערסא זצ"ל
ולביע ייח ניסן תש"פ
תנצבה.

יר"ל ע"י קהילת שבת בית ד' | רה' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109 | shivti11@gmail.com

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך עוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור פגוויך ולהיות שותף לזיכוי הרבים. הפענונינים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות לרפוס) בקובץ ההדפסה.

Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173

